

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἔν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἔν τῷ Ἑξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀ θ ῆ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ἀνατίθεται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἱεροφῶδι συνδρομηταὶ τὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρην.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶρε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπαρταχού διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ΑΛΒΑΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

V

Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἔγραψα διὰ βραχείων περὶ τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ αὐστριακῶν ἐνεργειῶν, ὧν τὸ τελικὸν τέλεσμα καὶ ὁ σκοπὸς ἰκανῶς διηρυκρινίσθη καὶ ἐξηγήθη. Μεταβαίνοντες δὲ ἤδη εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς παρούσης ἐκθέσεως, εἰς τὴν ἐξετάσιν δηλαδὴ τῆς θέσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῷ φλέγοντι ἀλβανικῷ ζητήματι, θέλωμεν χαραῖσαι ὀλίγας εἰσέτι γραμμάς, ἱκανὰς νὰ διαφωτίσωσι καὶ διαλευκάνωσι τὰ κατὰ τὸ θέμα τοῦτο.

Ὡς καὶ ἀνωτέρω ἤδη εἴρηται, τὸ κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους ἰδίᾳ χρόνους ἀφυπνισθὲν ἐθνικὸν φρόνημα παρὰ τῷ ἀλβανικῷ λαῷ, αἱ ἀποκαλύπτως πλέον καὶ μετὰ ζήλου καὶ σπουδῆς καταβαλλόμεναι παρ' αὐτοῦ ἐνέργειαι πρὸς ἀναζωπύρησιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, πρὸς μόρφωσιν ἰδίας γλώσσης καὶ ἐθνικότητος πρὸς ἐπιτελεῖν τέλος ἀνεξαρτήτου ἐν τῷ μέλλοντι πολιτικοῦ βίου, πάντα ἐν γένει καὶ κατὰ καιροὺς κινήματα τοῦ λαοῦ τούτου κατὰ τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος αποτελοῦσι γεγονὸς ὑφίστης πολιτικῆς σημασίας, ζήτημα, ὅπερ οὐκ ὀλίγον θ' ἀπασχολήσῃ τὴν Εὐρώπην, ὅταν αὕτη θάττον ἢ βράδιον προῖκῃ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην λύσιν αὐτοῦ. Τὸ ζήτημα δὲ τοῦτο οὐδόλως ἄσχετον καὶ ξένον πρὸς τὸν ἑλληνισμὸν καὶ τὰ ὑφιστα τούτου συμφέροντα τυγχάνει.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ δύναμις ἐκείνη, ἥτις λόγῳ ἀρρήκτων δεσμῶν αἵματος, λόγῳ παρελθόντος καὶ παραδόσεων, κοινῆς τύχης καὶ κοινῶν ἰδεωδῶν, θὰ ἐξασκήσῃ τὰ ἐπικρατέστερα δικαιώματα καὶ τὰς εὐλογωτέρας ἀξιώσεις κατὰ τὴν λύσιν τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος, εἶναι ὁ ἑλληνικὸς παράγων. Ἑλλήνες καὶ Ἀλβανοί, τὰ δύο ταῦτα πανάρχαια καὶ ὁμογενῆ ἔθνη, πλὴν τῆς κοινῆς αὐτῶν καταγωγῆς, ὡς ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης καταγόμενοι, κοινὰ ἔχουσι τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα, τὰς παραδόσεις καὶ τὸ ἱστορικὸν αὐτῶν παρελθόν. Ἐάν τις ἐξετάσῃ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ιδιοσυγκρασίαν ἑκατέρου τῶν δύο τούτων λαῶν, εὐκόλως θ' ἀντιληφθῇ τῆς ὑπαρχούσης ἐν αὐτοῖς ὁμοιότητος καὶ συγγενείας.

Παρὰ τὸ ὑφιστάμενον δ' ἔτι θρησκευτικὸν μεσότηχον, ὅπερ πολιτικαὶ περιπέτειαι καὶ ὑπερτέρα βία ἀπὸ τῶν αἰῶνων ἤδη ἤγειραν ἐν μέσῳ ὁμοφρονούντων πρὶν ἀδελφῶν, οἵτινες μετ' αὐτῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἐθνουσιασμοῦ, ἴσης ἀνδρείας καὶ τόλμης πάντες μία δρᾶξ αὐτοὶ ὄντες, ἠμύνθησαν ἄλλοτε κατὰ τοῦ ἐπιδραμόντος τὸ ἐρόν ἔδαφος τῆς πατρίδος τῶν ἐπιφύου πολέμου, παρὰ τὸ θρησκευτικὸν τοῦτο μεσότηχον,

λέγομεν, ὁ ἀλβανικὸς λαὸς, ἐν συνόλῳ ἐξεταζόμενος, παρίσταται ἀνέκαθεν τῷ Ἑλληνισμῷ συμπράττων καὶ τοῖς ἔχουσιν τούτου ἀκολουθῶν. Ἐκείνη δὲ ἡ μερίς αὐτοῦ, ἥτις καὶ διέσωσε τὴν θρησκείαν καὶ τὰς παραδόσεις, μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως ἐνεκοιμήθη τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἐξ ὧν ἠρύσθη οὐ μόνον τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν τῆς μόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀπαραίτητους πρὸς τὸν καθ' ἡμέραν βίον τῆς γνώσεως καὶ ἀρχάς. Ἐν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ δὲ συντηρουμένοις ἑλληνικοῖς εκπαιδευτηρίοις, ἅτινα ἱδρυσαν καὶ ἐσπερέωσαν ἄνδρες φιλόμουσοι καὶ τῶν πατρίων παραδόσεων ἐνθερμοὶ ζηλωταί, ἐποτίσθησαν διαδοχικῶς τὰ πρῶτα νάματα τῆς ἑλληνικῆς παιδείας πάντες ἐν γένει οἱ νεαροὶ βλαστοὶ τῶν κατὰ τόπους ὀρθοδόξων κοινοτήτων, ἐκ τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγοι ἔτυχον καὶ ἀνωτέρας παιδείσεως καὶ μορφώσεως, γενόμενοι οὕτω παρὰ τοῖς συμπολίταις τῶν οἱ ὀρθροὶ ἐργάται καὶ σκαπανεῖς τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν ἑλληνικῶν φρονιμάτων καὶ πόθων. Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ συνεταῦτισε τὴν θρησκείαν τοῦ μετὰ τοῦ ἑλληνισμοῦ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος στοιχεῖον τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ, ὥστε οὐ μόνον δὲν ἠνέχθη ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῦ ναοῖς τὴν παρείσφρησιν ξένης γλώσσης μηδ' αὐτῆς τῆς μητρικῆς τοῦ ἐξαιρουμένης, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀποπειρωμένους ἔσθ' ὅτε ν' ἀποδώσωσιν εἰς ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἐκκλησιαστικὸν τι ἄσματιον ἐθεώρησε πάντοτε ὡς βεβηλωτὰς τῆς θρησκείας καὶ πολυειδῶς ἀπεδοκίμασε καὶ ἐστιγμάτισεν.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἑλληνικῶν φρονιμάτων, ἅτινα διακρίνουσι μέγα μέρος τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ, μεγάλην ὁμοιότητα, ὡς εἴρηται ἤδη, παρατηρεῖ τις καὶ εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα καὶ τὸν ἐν γένει χαρακτῆρα τῶν δύο τούτων λαῶν. Ἀπλῆ τις ἐπίσκεψις καὶ ἐξετάσις τῶν μερῶν ἐκείνων εἰς ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἐκκλησιαστικὸν τι ἄσματιον ἐθεώρησε πάντοτε ὡς βεβηλωτὰς τῆς θρησκείας καὶ πολυειδῶς ἀπεδοκίμασε καὶ ἐστιγμάτισεν. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἑλληνικῶν φρονιμάτων, ἅτινα διακρίνουσι μέγα μέρος τοῦ ἀλβανικοῦ λαοῦ, μεγάλην ὁμοιότητα, ὡς εἴρηται ἤδη, παρατηρεῖ τις καὶ εἰς τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα καὶ τὸν ἐν γένει χαρακτῆρα τῶν δύο τούτων λαῶν. Ἀπλῆ τις ἐπίσκεψις καὶ ἐξετάσις τῶν μερῶν ἐκείνων εἰς ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἐκκλησιαστικὸν τι ἄσματιον ἐθεώρησε πάντοτε ὡς βεβηλωτὰς τῆς θρησκείας καὶ πολυειδῶς ἀπεδοκίμασε καὶ ἐστιγμάτισεν.

Ἄλλὰ τὴν στενὴν φυλετικὴν συγγένειαν Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν διετράνωσε πρὸς τοῖς ἄλλοι, καὶ αὕτη ἡ νεωτέρα ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ἡ μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1821.

Τίς ἀμφισβητεῖ τὸ γνήσιον ἀλβανικὸν αἷμα πολλῶν ἐκ τῶν μεγαλυνύμων ἐκείνων ἡρώων καὶ λοιπῶν μεγαθύμων αγωνιστῶν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγωνος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, οἵτινες διὰ τῆς ἀπαραμίλλου αὐτῶν ἀνδρείας καὶ τόλμης καὶ τῆς ἀπαραδειγματίστου ἐθελουσίας καὶ αὐτοπαρνήσεως ἀνεδείχθησαν μετὰ τῶν πρώτων ἰδρυτῶν καὶ θεμελιωτῶν τοῦ ἐλευθέρου τούτου Βασιλείου ;

Τὸν στενὸν σύνδεσμον τῶν δύο τούτων λαῶν τεκμηριῶ προσέτι καὶ αὕτη ἡ συμβίσις ἰκανῶν μυριάδων Ἀλβανῶν μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐντὸς τοῦ ἐλευθέρου ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἐκ τῶν ἐν Ἑλλάδι δὲ ἐγκατεστημένων τούτων Ἀλβανῶν οὐκ ὀλίγοι διέπρεψαν καὶ διαπρέπουσιν εἰσέτι ἐν διαφόροις λειτουργήμασι πολιτικοῖς, στρατιωτικοῖς καὶ ἐπιστημονικοῖς, τινῶν τούτων ἀνελθόντων κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἀλλὰ καὶ ἄλλοθεν καταδείκνυνται ἡ στενὴ συγγένεια Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν. Τίς δὲν γνωρίζει τὰ ὀνόματα τῶν μεγατίμων ἐκείνων Ἀλβανῶν, οἵτινες ἐν τοῖς διαπύροις αὐτῶν ἑλληνικοῖς φρονήμασι καὶ τῇ ἐνθέρμῳ πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν λατρείᾳ τῶν ἀνήγειραν τὰ γνωστὰ ἐν Ἀθῆναις καλλιμάρμαρα καὶ εὐμεγέθη κτίρια, τὰ προορισθέντα πρὸς εκπαιδευτικούς καὶ ἄλλους ἐθνωφελεῖς σκοποὺς καὶ ἀποτελοῦντα ἀληθὲς ἀγλᾶδισμα καὶ σέμνωμα τῆς πρωτευούσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ;

Τοιαύτης στενῆς συγγενείας μετὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν ὑφισταμένης καὶ τοιούτων πολλαπλῶν δεσμῶν μετὰ τῶν ὑπαρχόντων, κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλλεται τῷ Ἑλληνισμῷ καὶ τῇ ἑλληνικῇ Πολιτείᾳ ἄκρα περίσκεψις καὶ μέριμνα ὡς πρὸς τὸ φλέγον Ἀλβανικὸν ζήτημα, οὔτινες ἡ ἐν τῷ μέλλοντι τοιαύτη ἢ τοιαύτη λύσις πρωτίστως ὡς ἐκ τῶν προεκτεθέντων λόγων, θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν συμφερόντων καὶ δικαιομάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅταν σήμερον βλέπωμεν λαὸν ἐπηλυν καὶ ἀλλόφυλον ἀγωνιζόμενον πάσαις δυνάμεσι καὶ παντοίοις τρόποις διὰ δολοφονιῶν καὶ ἐμπρησμῶν, ὠμοτήτων καὶ παντὸς εἶδους ἐκθιασμῶν νὰ δημιουργήσῃ δίκαια ἀνύπαρκα ἐπὶ ξένης αὐτῷ καὶ ἑλληνικωτάτης χώρας, νὰ προβάλῃ ἀνυποστηρίκτους ἀξιώσεις ἐπὶ ξένης κληρονομίας, δυνάμεθα τότε νὰ δι-ἀμφισβητήσωμεν τῷ Ἑλληνισμῷ τὸ ἀναφαίρετον δικαίωμα τοῦ νὰ παρακολουθῇ μετ' ἀγρύπνου προσοχῆς καὶ ἐνδελεχοῦς μερίμνης τὰ ἐν Ἀλβανίᾳ ἀπὸ τινος συμβαινόντα καὶ νὰ παραστή ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐνθερμὸς ἀρωγὸς τῷ ὁμαίμονι λαῷ ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ ἀγῶνι πρὸς ἐθνικὴν ἀποκατάστασιν καὶ χειραφέτησιν ; Ὅταν οἱ συνδόντες τοὺς δύο τούτους λαοὺς φυλετικοὶ δεσμοὶ χρονολογῶνται ἀπὸ τόσων αἰῶνων καὶ παρίστανται στενωτάτοι καὶ ἀδιάρρηκτοι, ὅταν τέλος αἱ ἀνέκαθεν μέχρι τῆς σήμερον ἀμοιβαῖαι ὑποστηρίξεις Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν, ὅλκιαι τε καὶ ἡθικαί, τεκμηριούσι τὴν στενωτάτην συνάφειαν τῶν δύο τούτων φυλῶν, ἐπιτρέπεται τότε ἐνδοιασμός τις καὶ ἀπορία περὶ τοῦ ἐντεῦθεν προκύπτοντος ἀμεσώτατου καὶ ζωτικωτάτου ἐνδιαφέροντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπέναντι τοῦ γοργῶς ἐξελισσόμενου ἀλβανικοῦ ζητήματος ;

(ἀκολουθεῖ)

γείου, τιμώντων τὴν μνήμην τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι προσβύτου τοῦ μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας θαυμάσιος ἐν τῇ πόλει. Ἀπεδόθησαν αἱ προσήκουσαι τιμαὶ εἰς τὸν χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, ὃν ἔφερον ἀπὸ τοῦ 1870, ἐν δὲ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἐφάλη ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία χοροστατούντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου πρῶην Νικοπόλεως κ. Γαβριήλ, ὅστις ἐξεφώνησεν ἐκ τοῦ προχείρου τὸν ἐπικήδειον ἐξάρας τὰς ἐκ φήμης γνωστὰς αὐτῷ ἀρετὰς τοῦ μεταστάτος.

Ὁ Ἀθανάσιος Δουρούτης ἐγεννήθη ἐν Καλαρύταις τῆς Ἡπείρου τῇ 13 Ἰανουαρίου 1816 ὁπόθεν πενταετὴς κατὰ τὸν ἱερὸν Ἀγῶνα καὶ κατὰ τὰς ἀποφράδας ἡμέρας τῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων καταστροφῆς τῶν Καλαρρυτῶν, ἡ μήτηρ τοῦ Ἐλένη θυγάτηρ τοῦ προύχοντος τῆς ἐξεχούσης τότε οἰκογενείας τῆς καμπούλεως Θεοδώρου Παράσχη ἔφερον αὐτὸν ἐντὸς ταγαρίου εἰς Μεσολόγιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγκῶνα, ὅπου ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἦτο ἐγκατεστημένος ὁ πατήρ αὐτοῦ Γεώργιος μετὰ τῶν ἄλλων υἱῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ Κωνσταντίνου. Ὅθεν καὶ τὰς πρώτας αὐτοῦ σπουδὰς ἐποιήσατο ἐν Ἀγκῶνι· μετὰ τὸ πέραν δὲ τῶν ἐγκυκλίων αὐτοῦ σπουδῶν, ὅς συνεπλήρωσεν ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐν Ἀθήναις, μετέβη εἰς Παρίσιους ὅπου ἐσπούδασεν ἐπὶ πενταετίαν τὰ νομικὰ καὶ ἔλαβε διδακτορικὸν δίπλωμα τῆς ἐκεῖ νομικῆς σχολῆς ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πάντες οἱ δυνάμενοι νὰ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἁρτι τότε ἐλευθερωθείσης Ἑλλάδος κατήρχοντο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἵνα ἐγκατασταθῶσιν ὀριστικῶς.

Ὁ νέος Δουρούτης ἐξελέξατο τὸ Ναύπλιον, ὅπου διωρίσθη δικηγόρος· ἀλλὰ πρὶν ἢ δώσῃ τὸν νενομισμένον ὄρκον ἐγκατέλιπε τὸ στάδιον τοῦτο καὶ ἐπέδωκεν εἰς τὴν ἐμπορίαν ἐν συνεταρισμῷ μετὰ τοῦ ἐπὶ συνεχεῖς περιόδους διατελέσαντος βουλευτοῦ Ναυπλίας καὶ πληρεξουσίου ἐν τῇ Ἐθν. Συνελεύσει Μιχαὴλ Ἰατροῦ, οὕτινος τὴν θυγατέρα Φλωρεντίαν ἐμνηστεύθη ἐν ἔτει 1847. Ἀναμνησθεὶς ὅμως ὁ Ἀθανάσιος Δουρούτης τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀειμνήστου Καποδιστρίου, μετ' οὗ δι' οἰκογενειακῆς φιλίας συνεδέετο ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Μέγας Κυβερνήτης πρὸ τῆς εἰς Ἑλλάδα καθόδου τοῦ εἶχε διαμείνει ἐν Ἀγκῶνι φιλοξενούμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Γεωργίου Δουρούτη, ἐπέδωκεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας ἰδρύσας ἐν Ἀθήναις τὸ πρῶτον ἀτμοκίνητον ἐργοστάσιον μεταξοκλωστήας, ἐν ᾧ περὶ τὰς 300 ἐργάτιδες κατεργάζοντο καθ' ἐκάστην τὴν πολυτίμον μετάξαν.

Αὐτὸς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κωνσταντίνου εἰσήγαγεν εἰς Ἱταλίαν πρὸς βελτίωσιν τῆς σηροτροφίας τὴν ὡραίαν κιτρίνην φυλὴν τῶν κουκουλίων, τὰ ὅποια ἔφθασαν νὰ καταλάβωσιν ἐν Ἑλλάδι τὴν πρώτην μετὰ τὴν σταφίδα θέσιν.

Πρὸ τούτου εἶχεν ἰδρύσει ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν Νησίῳ τῆς Μεσσηνίας, κέντρα καταστάνα, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἐκ τοῦ εὐκραοῦς τῶν κλίματος τῆς σηροτροφίας, δύο μεγάλα Μεταξουργεῖα ἀπασχολοῦντα πληθὺν ἐργατῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Κατόπιν ἱδρυσεν ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἀτμόμυλον καὶ ὕστερον ἐλαιοτριβεῖα ἀτμοκίνητα λίαν συντελέσαντα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς εἰς τὰ σπάργανα εὐρισκομένης τότε βιομηχανίας τῶν ἀλεύρων καὶ τῶν ἐλαίων. Ἐχρημάτισε ἐπὶ πολὺ ἀκούραστος μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς ἐμψυχώσεως τῆς ἐθνικῆς βιομηχανίας καὶ εἰς τῶν ὀργανωτῶν τῶν ὀλυμπιακῶν ἐκθέσεων συνδεθεὶς διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τῶν Ζαππαίων μετ' ὧν συνεργάσθη πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ διακαοῦς αὐτῶν πόθου τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ζαππείου. Ἐν γένει δὲ ἡ ὥθησις ἦν ἔδωκεν εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ ἰδίως εἰς τὴν τῆς μετὰ τῆς ἦτο τοιαύτη ὥστε τὸ ἐν Ἀθήναις Μεταξουργεῖον κατέστη περιώνυμον ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἰδίως ἐν Αὐστρίᾳ, ἧς ἡ Κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκθέσεως τοῦ 1873 οὐ μόνον χρυσὸν βραβεῖον διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ποιότητα τῆς μετὰ τῆς ἀλλὰ καὶ τὸν χρυσὸν Σταυρὸν τοῦ τάγματος τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ. Δὲν ἔπαυσε δὲ τὰς ἐργασίας του τὸ

Μεταξουργεῖον τοῦτο ἢ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν κουκουλίων ἐν Ἑλλάδι ἐνεκα τῆς γνωστῆς νόσου ἧτις κατεβίβασεν τὴν παραγωγὴν τῆς μετὰ τῆς καὶ τῶν κουκουλίων ἀπὸ τῆς δευτέρας εἰς τὴν τελευταίαν σχεδὸν θέσιν ἐν τῷ πῖνακι τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος. Μένει δ' ἐν τούτοις τὸ ὄνομα τοῦ Μεταξουργεῖου εἰς ὁλόκληρον ἐν Ἀθήναις συνεικίαν σχηματισθεῖσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν οἰκογενειῶν τῶν προμηθευτῶν τῶν ὑπαλλήλων, ἐργατῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῶν μεγάλων αὐτοῦ βιομηχανικῶν καταστημάτων.

Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐξέλιπε μία ἀπὸ τὰς ζωηροτέρας ἡπειρωτικὰς φυσιογνωμίας εἰς τῶν Ἡπειρωτῶν ἐκ τῆς γενεᾶς ἐκείνης ἧτις ἐτίμησε καὶ ἀνύψωσε τὸ ὄνομα τῆς Ἡπείρου καὶ τῶν Ἡπειρωτῶν. Προκειμένου περὶ αὐτοῦ ὁρθῶς καὶ οὐσιαστικῶς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἀπεκοιμήθη, διότι ὡς ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε γλυκὺς, πρᾶος, πλήρης δράσεως, ἀγάπης ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τῶν πατριωτικῶν ἐργῶν, εὐθύτητος ἄκρας καὶ σπανίας εἰς τὴν διολισθαίνουσαν νεωτέραν γενεάν, καὶ ὁ θάνατος ὑπῆρξε γλυκὺς καὶ ζηλευτός, ἄνευ οὐδύνης καὶ ἀγωνίας. Καὶ εἰς τὸ βαθὺ γῆρας εἰς δ' ἔφθασε ἦτο ἀεικίνητος, ἀκούραστος, καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν διέτριβεν ἐργαζόμενος καὶ μελετῶν εἴτε ἐν τῷ γραφείῳ αὐτοῦ εἴτε εἰς τὰς βιβλιοθήκας· ἐσχάτως κατεγίνετο παρέχων πολυτίμον συνεργασίαν περὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν γάλλον ἀκαδημαϊκὸν Ὀλιβιέ ὅστις ἐκδίδει μέγα ἱστορικὸν ἔργον· ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» πολλάκις παρεῖχε τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ καὶ παντοιοτρόπως προσεπάθει νὰ ἐπιδείξῃ τὴν πρὸς τὸν πατριωτικὸν αὐτῆς σκοπὸν εὐνοίαν του καὶ συμπάθειαν· καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα σωματεῖα προθύμως συνεργάζετο καὶ παρεῖχε τὰς συμβουλὰς αὐτοῦ, διατηρήσας μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ στιγμῆς νεάζουσαν τὴν διάνοιαν καὶ τὸ σῶμα.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Θ. Δηλιγιάννης ἡλιαθέτησεν ἐν τῇ ἐν Κηφισίᾳ ἐπαύλει ὅπου διαμένει. Ὁ ἰδιαιτέρως αὐτοῦ ἱατρός κ. Πεζόπουλος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου διαγνοὺς ἀνάπτυξιν περιτυφλίτιδος ἐκάλεσεν εἰς σύσκεψιν τὸν κοθηγητὴν κ. Γαλβάνην καὶ τινὰς ἄλλους, οἵτινες συνεφώνησαν μετὰ τὴν διάγνωσιν τοῦ κ. Πεζόπουλου. Τὸ νόσημα δὲ ὑπεχώρησε παθολογικῶς καὶ δὲν παρέστη ἀνάγκη ὥπως ὁ σептὸς ἀσθενὴς ὑποβληθῇ εἰς ἐγχειρίσιν. Ὁ πυρετὸς κατέπαυσε προχθὲς καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὁ ἀσθενὴς θὰ εἴναι ἀπηλλαγμένος πάσης ἐνοχλήσεως. Ἡ εἰδήσις τῆς ἀσθενείας τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρὸς κατεθροῦνσε ἅπασαν τὴν κοινωνίαν καὶ πολλοὶ ἐσπεύδον προφορικῶς νὰ πληροφορηθῶσι περὶ τῆς πορείας τῆς νόσου, ἐκ δὲ τῶν ἐπαρχίων ἀπεστάλησαν πάμπολλα τηλεγραφήματα. — Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν ἐκάλεσε διὰ διαταγῆς του τοῦς ἀποφοιτήσαντας κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐκ τῆς δασοκομικῆς σχολῆς Βυτίνης δασανόμους ὥπως καταταχθῶσιν εἰς τὸ δασαρχεῖον Ἀττικῆς. — Ἀπέπεμψεν ἐκ Φαλήρου ἡ θωρηκτὴ μοῖρα κατευθυνομένη εἰς Πόρον ἵνα ὑδρευθῇ. — Τὸ Ἰατροσυνεδρίον συνελθὼν εἰς ἐκτακτὴν συνεδρίασιν καὶ λαθὼν ὑπ' ὅψει ὅτι ἡ πανώλης λαμβάνει διαστάσεις ἐν Κων)πόλει καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ κίνδυνος τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου εἰς τὴν χώραν μας κατέστη μεγαλειότερος ἐγνωμοδότησεν ὅτι ἡ πενθήμερος κἀθαρσις ἡ ἐπιβεβλημένη εἰς τὰς προελεύσεις τῆς Ὀθωμανικῆς πρωτευούσης δέον ν' αὐξηθῇ εἰς ὀκταήμερον πραγματικὴν μετ' αὐστηρὰς ἀπολυμάνσεως τοῦ πλοίου καὶ τῶν ἀποσκευῶν τοῦ πληρώματος καὶ τῶν ἐπιβατῶν. Τὸ μέτρον θὰ ἐφαρμόζηται διὰ τὰ ἀπὸ τῆς 23ης Ἰουλίου ἀποπλέοντα ἐκ Κων)πόλεως πλοία. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν τὸ Ἰατροσυνεδρίον λαθὼν ὑπ' ὅψει τὴν ἐπίτασιν τῆς πανώλους καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἐγνωμοδότησε νὰ αὐξηθῇ εἰς ὀκταήμερον καὶ ἡ κἀθαρσις αὐτῆς. Τὸ μέτρον θὰ ἰσχύῃ ἐπίσης ἀπὸ τῆς 23ης τρέχοντος

μηνός. Προτάσει τοῦ Ἰατροσυνεδρίου ἀπεφασίσθη νὰ ἰδρυθῇ μετὰ Δαφνίου καὶ Πειραιῶς παράπηγμα, τὸ ὅποιον θέλει χρησιμεύει ὡς λοιμοκομεῖον, ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ πανώλης ἐνσκήψῃ εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν. — Περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς προχθὲς ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας κ. Λάγκχερτ ἐπισκεφθεὶς τὸν κ. Ρωμάνον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν ἀνήγγειλεν αὐτῷ ἐπισήμως τὸν θάνατον τῆς χήρας Αὐτοκρατορίας. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν παρήγγειλε τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν κ. Ραγκαβὴν, ὅπως συλλυπηθῇ τὴν Γερμανικὴν κυβέρνησιν ἐκ μέρους τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως. Ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, ἐνεκα τῆς ἀπουσίας ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, δὲν εἶχον οὐδεμίαν εἰδήσιν περὶ τοῦ θανάτου τῆς χήρας Αὐτοκρατορίας. Θωρεῖται βέβαιον, ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς διακόπτων τὰ λουτρά του θὰ μεταβῇ εἰς Βερολίνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας, ἧτις δὲν ἐγνώσθη ἀκόμη. — Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς συνελυπηθῇ προχθὲς τηλεγραφικῶς τὸν Διάδοχον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς σεπτῆς αὐτοῦ πενθερᾶς. Θερμότατον συλλυπητήριον τηλεγράφημα ἀπέστειλε πρὸς τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως κ. Ι. Παπαδιαμαντόπουλος. Καὶ πολλὰ ἄλλα συλλυπητήρια τηλεγραφήματα διεβίβασθησαν προχθὲς ἐντεῦθεν πρὸς τε τὸν Διάδοχον καὶ τὴν πριγκίπισσαν Σοφίαν. — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων πρεσβειῶν μετέβησαν χθὲς εἰς τὴν Γερμανικὴν πρεσβείαν καὶ συνελυπηθῆσαν τὸν ἀναπληροῦντα τὸν πρεσβευτὴν Φὸν Πλέσσην α' γραμματεῖα τῆς πρεσβείας. — Ὁ ἐν Βιέννῃ διαμείνων γεν. ἔφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Καββαδίας δι' ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ. Στᾶν ἀναφέρει, ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε νὰ κατέλθῃ εἰς Ἀθήνας εἰς τεχνίτης Αὐστριακός, ὀνόματι Τσοῦμς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν εἴναι δυνατὴ ἡ συγκόλλησις τοῦ εὐρεθέντος ἐν Κυθήροις χαλκοῦ ἀγάλματος. — Προήχθη ὁ κ. Δ. Καλλέργης ε' τάξεως γραμματεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Β. Πρεσβείας εἰς γραμματεῖα α' τάξεως, ὁ δὲ κ. Πέτρος Ι. Δεληγιάννης γραμματεὺς ε' τάξεως ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς γραμματεῖα α' τάξεως ἐν τῷ αὐτῷ ὑπουργείῳ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Σήμερον ἡ συντεχνία τῶν ἐν Ἀθήναις ἄρτοποιῶν ἐορτάζει ἐν τῷ ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ καταστήματα θὰ εἰσι κλειστά.

— Ἀνεχώρησε διὰ Πρέβεζαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Σοφράκον ὁ κ. Σπυρ. Σουμαλεῦρης.

— Ἀφίκετο ἐκ Λουτρῶν Αἰδηψοῦ ὁ ἐν Ἰωαννίνοις χρυσοκόμος κ. Δημ. Τσομαῆκος καὶ ἀνεχώρησε δι' Ἰωάννιννα.

— Ἀνεχώρησε δι' Ἀρταν καὶ Σχορέτσανα ὁ κ. Γεώργιος Κουτσουνίκας διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου τῶν Παρισίων καὶ εἰς Αἰδηψὸν ὁ κ. Δ. Κοσμογιάννης ἐμποροράπτης.

— Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐν Ἰωαννίνοις ἀπεβίωσεν ὁ διερμηνεὺς τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου Ι. Μάκρης ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν εὐρισκόμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ὑπῆρξε ἡ δεξιὰ χεὶρ ὧν τῶν προξένων καὶ διεξήγε μετὰ συνέσεως καὶ δεξιότητος τὰ καθήκοντα αὐτοῦ εἰς τὰς μετὰ τῆς διοικήσεως ὑποθέσεις· εἰς ἄκρον φιλόπατρις καὶ ἐνθουσιώδης ἡσθάνετο βαθύτατα τὰς κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις ἀτυχίας τῆς πατρίδος. Ἐγαπᾶτο δὲ καὶ ἐξετιμᾶτο παρ' ὧν, ὁ δὲ θάνατός του ἀφίνει μέγα κενὸν καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν Ἰωαννίνων ἧς ἐπὶλεκτον τέκνον ἦτο καὶ εἰς τὸν προξενικὸν κλάδον.

— Ὁ ἐκ Τσεργιανῆς τῶν Γραμμένων τῆς Ἡπείρου κ. Φίλιπ. Ρομποπούλος ἀποκατεστημένος ἐν Κηφισίᾳ, διευθύνων κατὰστημα Παντοπωλείου εἰς θέσιν Ἀλφειῶν Κηφισιάς, εἰδοποιεῖ πάντα πατριώτην διερχόμενον διὰ Κηφισιάς ὥπως εὐαρεστούμενος διέρχεται καὶ διὰ τοῦ καταστήματός του, ὅπου θέλει εὐρίσκει ἄκραν περιποίησιν καὶ πατριωτικὴν ἀγάπην. Πληροφορικὴ εἰδοποιεῖ καὶ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Μεγάλῃς Βρετανίας Κηφισιάς τοῦ κ. Τζανίδου.

MIX. ΚΟΡΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἡπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀριθ. 2.